

Wyrok z dnia 14 marca 2007 r.

III PO 1/07

1. Z art. 62a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 21, poz. 206 ze zm.) nie wynika, że do Prokuratora Generalnego mają zastosowanie szczególne przepisy dotyczące trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa.

2. Oceny formułowane w związku z postępowaniem o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65 roku życia nie mogą być utożsamiane z okresowymi ocenami kwalifikacyjnymi wydawanymi na podstawie art. 20 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 86, poz. 953 ze zm.).

Przewodniczący SSN Jerzy Kwaśniewski, Sędziowie SN: Herbert Szurgacz (sprawozdawca), Małgorzata Wrębiakowska-Marzec.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 marca 2007 r. sprawy z odwołania Józefa M. od decyzji Prokuratora Generalnego, z dnia 28 listopada 2006 r. [...] w przedmiocie odmowy wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65 roku życia

o d d a l i ł odwołanie.

U z a s a d n i e

Decyzją z dnia 28 listopada 2006 r. [...] Minister Sprawiedliwości Prokurator Generalny nie wyraził zgody na dalsze zajmowanie przez Józefa M. stanowiska prokuratora po dniu 22 marca 2007 r. z uzasadnieniem, że doświadczenie zawodowe i zaangażowanie w pracę wnioskodawcy nie stanowią okoliczności szczególnych przemawiających za pozostawaniem na stanowisku prokuratora po ukończeniu 65 roku życia. Ponadto z treści pism Prokuratora Okręgowego w Ś., a także Prokuratora Apelacyjnego w W. nie wynika, aby Józef M. wyróżniał się szczególnymi umiejętnościami, które przemawiałyby za przedłużeniem mu zatrudnienia.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył prokurator Józef M. Zarzucił naruszenie art. 94 pkt 9 k.p. w związku z art. 118 ustawy o prokuraturze polegające na podjęciu decyzji w oparciu o nierzetelne, nieobiektywne i celowo dezawuuujące oceny wyników pracy i postawy zainteresowanego prokuratora, przedstawione w pismach opiniujących wnioski o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora. Zarzucił także naruszenie przepisów postępowania: art. 233 § 1 k.p.c. i § 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 22 grudnia 2001 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz.U. Nr 157, poz. 1725) w związku z art. 69 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze, mające istotny wpływ na treść podjętej decyzji, a polegające na odstępieniu od rozpoznania przekazanego przez zainteresowanego prokuratora Prokuratorowi Generalnemu wniosku z dnia 30 października 2006 r. o zweryfikowanie opinii właściwych prokuratorów przełożonych, przedstawionych wraz z wnioskiem o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora i zaniechanie tej czynności. W uzasadnieniu wskazał, iż jego zawodowe dokonania znajdowały uznanie u przełożonych oraz środowiska zawodowego. Od wielu lat jest sędzią Sądu Dyscyplinarnego dla Prokuratorów przy Prokuraturze Generalnym, zaś obecnie pełni funkcję jednego z zastępców przewodniczącego Sądu. Chęć pełnienia dalszej służby uzasadnił fascynacją zawodem oraz potrzebą aktywnego życia zawodowego, podkreślił, iż otrzymywane wynagrodzenie umożliwi mu utrzymanie pozostającego na studiach syna. Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie decyzji Prokuratora Generalnego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze w związku z art. 69 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, prokurator przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, chyba że Prokurator Generalny na wniosek zainteresowanego prokuratora, po zasięgnięciu opinii właściwych prokuratorów przełożonych, wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska, nie dłużej niż do ukończenia przez prokuratora 70 roku życia. Wykładnia przytoczonych uregulowań wskazuje na to, że jako regułę należy traktować przejście prokuratora w stan spoczynku z dniem ukończenia przez niego 65 roku życia. W judykaturze podkreśla się, że w związku z tym

możliwość dalszego pozostawania na stanowisku prokuratora stanowi wyjątek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami mającymi oparcie w interesie służby lub leżącymi po stronie prokuratora (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2003 r., III AO 25/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 236; z dnia 16 września 2004 r., III PO 60/04, OSNP 2005 nr 8, poz. 120). Wyważenie tych okoliczności zostało pozostawione w gestii Prokuratora Generalnego, do którego należy ostateczne wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora. Prokurator wnioskujący o dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora nie ma roszczenia o przedłużenie stosunku służby, ale w odwołaniu od negatywnej decyzji może podważać legalność lub zasadność motywów, które doprowadziły do jej podjęcia. Sąd Najwyższy rozpoznając odwołanie dokonuje oceny prawidłowości tej decyzji w aspekcie jej legalności, jak i celowości (słuszności), przy czym dokonuje tej oceny w granicach odwołania, tj. w granicach zarzutów odwołania i ich uzasadnienia.

Zarzut odwołującego się prokuratora Józefa M. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest usprawiedliwiony. Zgodnie z art. 62a ustawy o prokuraturze w związku z art. 74 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 13 ust. 6 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa odwołanie od decyzji Prokuratora Generalnego przysługuje do Sądu Najwyższego. W zakresie nieuregulowanym ustawą o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o kasacji. Nie wynika stąd, iż całe postępowanie ma charakter postępowania cywilnego w rozumieniu art. 1 k.p.c. i że mają do niego w związku z tym zastosowanie przepisy postępowania cywilnego. Nie jest również trafny zarzut naruszenia § 20 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 22 grudnia 2001 r. w sprawie szczegółowego działania KRS (powołanego już wcześniej). Wprawdzie w art. 62a ustawy u.s.p. stwierdza się, że przewidziane w tej ustawie uprawnienia KRS i Ministra Sprawiedliwości przysługują w stosunku do prokuratorów Prokuratorowi Generalnemu, a uprawnienia kolegów i prezesów właściwych sądów - właściwym prokuratorom przełożonym, to jednak nie wynika stąd, że do Prokuratora Generalnego znajdują zastosowanie szczególne przepisy dotyczące trybu działania KRS. Inny jest bowiem ustrój i tryb działania KRS a inny prokuratury, w tym Prokuratora Generalnego. Jest to przekazanie kompetencji do podjęcia decyzji względnie wyrażenia stanowiska, natomiast nie oznacza to stosowania przepisów o trybie działania KRS.

Odnosząc się do zarzutu podjęcia decyzji w oparciu o nierzetelne oceny pracy należy w pierwszym rzędzie zwrócić uwagę, że ustawa o prokuraturze odsyła w

sprawach w tej ustawie lub w przepisach szczególnych nieuregulowanych do odpowiedniego stosowania do prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury przepisów ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, a w sprawach nieuregulowanych także w przepisach tej ustawy - do Kodeksu pracy (art. 118). Ustawa o pracownikach urzędów państwowych zawiera przepisy (art. 20) o okresowych ocenach kwalifikacyjnych, łącznie z trybem odwoławczym od oceny. Przepisy te, łącznie z przepisami wykonawczymi zawartymi w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 8 listopada 2001 r. w sprawie aplikacji oraz ocen kwalifikacyjnych urzędników państwowych, znajdują odpowiednie zastosowanie do stosunków służbowych prokuratorów, jednak oceny formułowane w tym trybie (okresowe oceny kwalifikacyjne) nie są ocenami, które są formułowane w związku z postępowaniem o wyrażenie zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65 roku życia, które ma charakter postępowania szczególnego, uregulowanego powołanymi przepisami ustawy o prokuraturze w związku z przepisami Prawa o ustroju sądów powszechnych. Przewidziany ustawą o pracownikach urzędów państwowych tryb odwoławczy nie ma zastosowania do wymienionych ocen.

Co się tyczy zarzutu naruszenia przepisu art. 94 pkt 9 k.p., według którego pracodawca obowiązany jest stosować obiektywne i sprawiedliwe kryteria oceny pracowników oraz wyników i ich pracy, wymaga podkreślenia, że dotyczy on kryteriów oceny, a nie samej oceny. Skarżący kwestionuje samą ocenę dokonaną przez Prokuratora Okręgowego jako gołosłowną i nie opartą na udokumentowanych faktach, a tym samym sprzeczną z art. 94 pkt 9 k.p. oraz opartą na niej ocenę Prokuratora Generalnego. Oceniając zarzut skarżącego należy mieć na uwadze, że wyrażane oceny przełożonych są dokonywane w szczególnym kontekście, wynikającym z regulacji prawnej przechodzenia prokuratorów w stan spoczynku i ewentualnego wyrażenia zgody przez Prokuratora Generalnego na zajmowanie stanowiska prokuratora po ukończeniu 65 roku życia. Nie muszą w związku z tym dotyczyć wszystkich aspektów pracy zawodowej prokuratora, są one formułowane pod kątem istnienia okoliczności (argumentów) przemawiających na rzecz pozostawienia (bądź nie) prokuratora w służbie po ukończeniu 65 roku życia. W uzasadnieniu decyzji o niewyrażeniu zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora Prokurator Generalny podkreślił, że z treści pism Prokuratora Okręgowego w Ś., a także Prokuratora Apelacyjnego w W., nie wynika, aby odwołujący się wyróżniał się szczególnymi umiejętnościami, które przemawiałyby za przedłużeniem mu zatrudnienia. Prokurator Gene-

ralny podkreślił równocześnie, że niewątpliwe doświadczenie zawodowe prokuratora Józefa M. i zaangażowanie w pracę zasługują na uznanie, ale nie stanowią okoliczności szczególnej, przemawiającej za pozostawieniem go na stanowisku prokuratora po ukończeniu 65 roku życia.

W sumie należy stwierdzić, że Prokurator Generalny odmawiając zgody na dalsze zajmowanie stanowiska prokuratora przez odwołującego się nie działał dowolnie i nie naruszył przepisów prawa wskazanych jako podstawa odwołania. W tych warunkach należało orzec jak w sentencji wyroku.

=====